

# Kara Ağaç Ve Tren Yolu

– Fırat AVCI · 17 Mart 2010

Dedemi iki yıl kadar önce kaybettim. İri yarı bir adamdı. Yaz kış ceket giyer, sürekli uzanır bir halde otururdu.

Özellikle yazları giderdik yanlarına. Dedem, gündüzleri hep çarşıda olurdu ya, akşam karanlığı tam da basarken, görünürdü tahta kapıda. Hep eli kolu dolu gelirdi, hep bize verecek bir şeyleri olurdu. Onu size uzun uzun anlatmalıyım bir gün ya, şimdi konumuz bu değil... :)

Dedemin tam altı çocuğu vardı. Biri o hayattayken kavuştu toprağa, diğeri hemen ondan bir zaman sonra. Babam, en büyüğüdü bu evin, tek oğluydu anacığının. Uzak şehirlerde çalışmaktı kaderi, biraz da seçimi belki. Bu yüzden yazdan yaz, bir de, gerektiğinde gelinirdi dedemin baba ocağına...

Kocaman bir bahçe içinde, iki katlı kerpiçten bir yapıydı dedemin evi. İçerisinde bir ahşap merdiveni vardı ki, oyunların mekanıydı bizler için. Gıcirtısı, sonra pencereye yakınlığı... O evin kendine has bir kokusu vardı. Naftalinle karışık, kendine has ve hiç bir yerde bence bir daha duyamayacağım bir kokuydu o...

Bahçe kapısı, bir caddeye açılırdı. Cadde dediğime bakmayın; öyle işlek bir yol değildi. Ama atlı arabalar geçerken, o tekerleklerin çıkardığı ahenkli sesi duymalısınız: adeta bir senfoniydi benim için o ses...

Yolu geçmek, kardeşim ve benim için bile ki, artık görme engelli olduğumu bilmeyeniniz yoktur, adeta çocuk oyuncağıydı. Yolun karşı, bizim asıl oyun alanımızdı. Neden sonra, bir soğuk hava deposu yapıldı yolun karşını ya, orası hiç cezbetmezdi ikimizi de... Kara ağaç ve kara ağacın hemen önünden akıp giden demir yolu, daha bir eğlenceli gelirdi nedense bize. Trenlerin saatlerini adeta ezber bilirdik. Tabi rötürleri hesaba katmak lazım bu ezber için. Ama genelde tutardı saatler üç aşağı, beş yukarı. Ara sıra kurtarma trenleri geçerdi, onları tam anlayamazdık. Sadece bir lokomotiften ibarettiler zira...

En sevdiğimiz, posta treniydi. Onun vagon sayısı hepsinden fazlaydı çünkü. Motorlu tren diye bir şey geliştirmiştik kafamızda. Marşandizlerin bazıları, hayli gürültüyle çalışırken bazıları, çok ses çıkarmazdı diyeydi galiba :). Gazoz kapaklarını döşeyip rayların üzerine, tren geçtikten sonraki hallerine baka kalırdık bir zaman. Tabi raylar bizim için hayli tehlikeli bir oyun sahasıydı. Bu nedenle neredeyse hiç, yalnız başımıza bırakılmazdık rayların etrafında... Ya baba annem, ya da halalarım, mahallenin kadınlarıyla oturur, söyleşirlerdi kara ağacın altında... Kara bir dut ağacıydı bizim kara ağaç dediğimiz. Yemişlerinden tadar mıydık? her nedense hatırlayamadım birden... Kara ağacın altından karşıki eve kadar koşmak, en eğlenceli ve en uzun parkurumuzdu kardeşimle benim...

Tren geleceğinde, ya da sesini duyduğumuzda, hemmen yola fırlardık. Oysa kulaklarımızı sağır eden o ses, yolu ve yoldan geçen arabaları duymamıza engeldi. Bizim fırladığımızı gören ev ahalisi, hemmen teakkuzaya geçer, peşimizden koşarlardı ayak yalın ya da bulabildikleri lastik ayakkabı, terlik, her ne ise işte... Ama biz, tren saatlerinde orada olmak zorundaydık sanki. Bu sanki, gelip geçen trene karşı bir ödevdi. Bir sorumluluk sayardık sanki bunu...

Dedemin hastalığı iyice artınca, bir de bizim kasabada kimseciklerimiz kalmayınca, tüm evlatları da göç edince büyük şehire, dedem de sattı tabii o evi. Kim aldı, şimdi ne halde hala takip eder, duyarız. Kara ağacı kesmişler duyduğuma göre. Tren rayları hala aynı yerinde duruyor. Kim bilir kaç şehiri, kaç ayrı dünyayı, kaç yabancıyı, kaç tanışı birbirine kavuşturuyor. Yan yana, ama ayrı ayrı, göz göze ama elleri birbirinden uzak, öylece orada duruyor... Galiba dedem sadece evimizi değil, kara ağacı ve tren raylarını da satıp savıvermişti... Bir daha aynı tren raylarının kenarı, oyun alanı olamayacak bize yakın hiç bir çocuğa... Başka tren rayları, aynı olmayacak bizim tren raylarımızın... Elektrikli trenler çıktı çıkmalı, marşandizler de o kadar gürültüyle raks etmiyor galiba raylarda ya, o tren rayları hala beraber ama ayrı ayrı, ayrı iki şehirin arasında, aynı trenlere geçit oluyorlar...

Kara ağaç şimdilerde yok olup gitmişliğine inat, tren rayları hala var olurkenki ayrılıklarına çelişik, hala duruyorlar içimde... Esenlikler dilerim efendim...